

har den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sammen med mig og en hel Række andre Medlemmer været med til at gennemtvinge overfor en Minister, der til sidst gik frivilligt med, at Banen skulde baade bygges og drives af Staten. Jeg kunde tænke mig, at ogsaa dette Stridsspørgsmaal har medvirket til at sinke Sagens Gang. Denne Strid er nu heldigvis vel overstaaet, og jeg haaber, at ogsaa den anden Strid, inden Sagen forlader Rigsdagen, maa være vel overstaaet i den Retning, som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne og jeg og Folketingets Flertal har været enige om.

Det forekommer mig — og deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der talte paa det radikale Venstres Vegne, og det ærede Medlem Hr. Vesterager, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne —, at den Ordning, Ministeren nu har fundet, idet han siger, at det, der har været Uenighed om, det snakker vi ikke om, det lader vi ligge og overlader saa til andre at løse det Spørgsmaal — den Ordning er meget uheldig. Det er ikke nogen Tilfældighed, at det høje Folketing har indtaget den Stilling, det har i dette Spørgsmaal. Det blev nævnt, at der en Gang har været Navneopraab om dette Spørgsmaal; det tror jeg ikke, men der har været Afstemning her i Tinget baade ved anden og tredie Behandling, og i begge Tilfælde indtog Folketingets Flertal nøjagtig den samme Stilling med Hensyn til Retningslinien, saa det kan ikke være en Tilfældighed. Men saa er det en uheldig Maade at søge at løse Stridsspørgsmaalet paa, at sige: Ganske vist har Folketinget ikke een, men to Gange vedtaget en bestemt Retningslinie, men nu ordner vi det saaledes, at Rigsdagen ikke skal have noget med det Spørgsmaal at gøre, nu skal Besigtigelseskommissionen afgøre Stridsspørgsmaalet.

Jeg beklager, at den højtærede Minister, som jeg ellers er saa enig med i dette Spørgsmaal, skyder Ansvaret fra sig og fra Folketinget og over paa Besigtigelseskommissionen, som bestaar dels af Embedsmænd, dels af Befolkningen derovre. Det forekommer mig at være ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Dahlgaard pegede paa, at Befolkningen derovre har sagt: Vi ønsker Jernbanen, vi ønsker den uden Hensyn til Retningslinien, vi overlader til Rigsdagen at bestemme Retningslinien. Skulde saa Rigsdagen stille sig paa det Standpunkt, at man her siger: Vi ønsker ogsaa, Beboerne skal have denne Jernbane,

men vi overlader i Højmodighed til Beboerne sammen med Embedsmændene at bestemme, i hvad Retning Banen skal gaa! Paa den Maade kan ikke den ene bestandig skyde Afgørelsen over paa den anden. Er der nogen, der som Folkets Repræsentanter her skal tage Ansvaret, maa det være Folketing og Landsting. Man maa mande sig op og sige: Vi har stemt om disse Spørgsmaal, og vi stemmer fremdeles om dem, og det er os, der overfor Vælgerne tager Ansvaret for, hvordan Sagen skal afgøres.

Det er rigtigt nok, at man ikke altid indsætter Retningslinier i et Jernbaneløvsforlag; men jeg vil dog minde om, hvad jeg tror den ærede Ordfører for Socialdemokraterne vil bekræfte, at man ved forskellige Lovforslag, hvor der har været Strid om Retningslinien, netop fra Ministerens eller Folketingets Side er gaaet til at indsætte bestemte Bynavne. Jeg vil minde den ærede Ordfører om, at da Jernbanerne paa Mors ved vor Medvirkning blev ændret fuldstændig, indføjede vi for at klargøre, hvordan Ordningen skulde være, et lille Ord: Tøving, hvorved blev tilkendegivet, at Jernbanen i alt Fald skulde gaa gennem Tøving. Og da Striden stod om Retningslinien for Banen Aarhus—Randers, hvad gjorde saa Rigsdagen. Den satte et lille Ord: Halling, ind; saa var man paa det rene med, hvorvidt det skulde være den østlige, vestlige eller midterste Linie. Med andre Ord, man var i store Træk enig om, hvor Banen skulde gaa.

Derfor forekommer det mig, at naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt den her foreslaaede Bane skal gaa over Aulum eller Ørre, saa kan Folketinget ikke komme og sige: Det har vi afgjort ikke een, men to Gange, men nu tager vi det fæle Ord ud og overlader til Besigtigelseskommissionen at bestemme Retningslinien. Jeg vil anbefale, at Rigsdagen ikke skyder Ansvaret fra sig, men under Udvalgsbehandlingen enes om at tage sit Ansvar med Hensyn til, hvilken Retning Banen skal have. Og indtil Udvalget kommer med Oplysninger, der begrundet ændret Stilling, er jeg selvfølgelig nødt til at tage den Stilling, jeg hidtil har taget. I den Henseende vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Grønbæk, at han ikke kan skyde hele Fortiden væk som gammelt Skrammel, det bør man selvfølgelig gøre, hvis der fremkommer noget nyt, der begrundet en anden Stilling. Men er der ikke fremkommet noget væsentligt nyt — og det er der, i hvert Fald indtil nu, ikke for mit Vedkommende —, maa man blive staaende ved sin tidligere Stilling. Jeg forventer, at det Udvalg, der bliver nedsat, maa